

วิถีคนกลางคืน : ชีวิตสุดชั่วพ็ทยา และหลวงพระบาง

ผศ.ดร.ภัทรธิรา ผลงาม

ประธานบริหารหลักสูตร ยุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยราชภัฏเลย

บนเส้นทางของชีวิตมีมนุษย์มีความหลากหลาย ความแตกต่างอย่างมหาศาล ยากแก่การกำหนดขอบเขตและจุดจบ ในฉบับนี้ขอเล่าเรื่องชีวิตคนกลางคืน โดยพยายามสะท้อนชีวิต แบบสุดชั่ว (Extreme) ที่แตกต่างกันอย่างขอบฟ้า และหุบเหว ระหว่างเมืองหลวงพระบางกับเมืองพ็ทยา

ในช่วงเดือนเมษายน 2549 ผู้เขียนได้มีโอกาสไปสัมมนาที่พ็ทยา จังหวัดชลบุรี ในตอนกลางคืนว่างจากภารกิจ ผู้เขียนพร้อมกับเพื่อนร่วมหน่วยงาน ต้องการศึกษา วิถีชีวิตคนกลางคืน โดยเจาะลึกสาวอาโกโก้ และผู้หญิงกลางคืน โดยวิธีการสัมภาษณ์และสังเกต

หลังจากที่รวบรวมความกล้า และทำใจอยู่นานเราทั้งสองคนได้ออกเดินทางไปตามถนนคนเดินที่เรียกว่า Waking Street แล้วเลือกเข้าศึกษาชีวิตสาวกลางคืน โดยเข้าไปที่บาร์แห่งหนึ่ง (ขอสงวนนาม) ภายในมีสาวเต้นอาโกโก้ โดยการเปลือยอกและมีผ้าผืนเล็ก ๆ ปิดช่วงล่างต่ำกว่าสะดือ ยาวเพียง 3 นิ้ว เท่านั้น บรรยากาศภายในบาร์นั้นแสงสลัว ๆ ค่อนข้างมืด กระตุ้นเร้าอารมณ์ที่เปลี่ยวของหนุ่ม ๆ ให้เร้าร้อนมากขึ้น จากการสังเกตโดยทั่วไปลูกค้าฝรั่งจะมีสาวอาโกโก้ที่นั่งกอดและจูบ การเดินผ่านไปสักระยะหนึ่ง เมื่อตึกมากขึ้นแขกฝรั่งมากขึ้น จะมีโชว์พิเศษที่เร้าใจ เสือสิ่งทั้งหลาย คือ ชุดพิเศษโชว์ความสามารถในการใช้อวัยวะเพศหญิง แสดงกิจกรรมต่าง ๆ โดยเริ่มเปิดเวทีด้วยการต้อนรับลูกค้าโดยนำปากกาเมจิกใส่ ในอวัยวะเพศ แล้วเจ้าของอวัยวะเพศนั่งยอง ๆ เขียนภาษาอังกฤษว่า “Welcome” และ “Thank you” แล้วต่อด้วยหลาย ๆ กิจกรรม ได้แก่ การสูบบุหรี่ทางอวัยวะเพศ (สามารถพ่นควัน ได้อย่างไม่ต่างจากการสูบบุหรี่ตามปกติ) และการเล่นลูกบิงปองทางอวัยวะเพศ (ยึดลูกบิงปองใส่อวัยวะเพศแล้วแบ่งให้หล่นลงในแก้ว) นอกจากนี้ยังมีการดิ่งโบริดโกน ที่ร้อยเรียงเป็นเส้นสายทางยาว ร่วมกับการดิ่งพวงดอกไม้ที่ร้อยเรียงไว้อย่างยาวมาก จนแขกต้องมาช่วยดิ่ง เหนือสิ่งอื่นใด กิจกรรมที่น่าแปลกมากที่สุดคือการเอาน้ำเปล่าใส่สะอาดใส่ในอวัยวะเพศ 1 ขวด แล้วใช้ขวดอีกใบรองน้ำออกจากอวัยวะเพศ ซึ่งได้น้ำมีสีโค้ก แทนที่น้ำเปล่าที่ใส่เข้าไป (คล้ายกับเล่นกลนั่นเอง)

ขณะแสดงกิจกรรมได้ยินเสียง กริ่ง กริ่ง อย่างดังสนั่น ทำให้สาวอาโกโก้ต่างกระโดดขึ้นเวทีเพื่อเต้น เป็นอันว่าการแสดงโชว์พิเศษยุติโดยปริยาย ได้ทราบภายหลังว่าตำรวจมาเยี่ยมเพื่อจับการแสดงลามก การแสดงโชว์ในคืนนั้นจึงต้องยุติลงด้วยความเสียดายจากหลาย ๆ คน โดยเฉพาะผู้เขียนเอง ยังเสียดายที่ไม่ได้ชมการแสดงจนจบ

จากการสัมภาษณ์สาวอาโกโก้ ได้ทราบว่าสาว ๆ ได้เงินเดือนไม่ต่ำกว่า ห้าหมื่นบาทต่อเดือน ทำงานไม่หนักกาย – ไม่หนักใจ ค่อนข้างสบาย นอกจากรายได้ประจำจะมีรายได้จากการ

นั่งดริ้งกับลูกค้าซึ่งจะได้ค่าตอบแทนรายละ 50 บาท ถ้าพอใจสามารถขอ off ไปได้ โดยลูกค้าจะต้องจ่ายให้ทางร้าน 600 บาท นอกเหนือจากค่าตัวที่ตกลงราคาตามความพอใจของทั้งสองฝ่ายถ้าพอใจกันมาก ๆ อาจจะ “ฟรี” ก็ได้

ในอีกช่วงหนึ่งของวิถีคนกลางคืนในหลวงพระบางซึ่งผู้เขียนได้มีโอกาสไปเยือนในช่วงที่ร้อนที่สุดของเดือน เมษายน หลวงพระบางเป็นเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมและเป็นเมืองแห่งพระพุทธศาสนา ซึ่งไม่มีศาสนาอื่น ๆ เช่น คริสต์ อิสลาม ฯลฯ เข้าไปเผยแพร่ได้สำเร็จ ในเมืองหลวงพระบางแห่งนี้ไม่มีสถานเริงรมย์และแหล่งโลเกีย หรือ อบายมุขใด ๆ (จากการสังเกตและสอบถาม)

วิถีชีวิตในยามราตรีกาลจึงพบแต่เพียงแม่ค้าขายสินค้าในตลาดมืด และร้านค้าทั่ว ๆ ไปที่เรียงรายตามถนน ที่สะท้อนให้เห็นความเหน็ดเหนื่อย ที่ไม่เหนื่อยหน่ายของทุกชีวิตคนกลางคืน

ชีวิตกลางคืนที่หลวงพระบางที่หลวงพระบางสั้นกว่ากลางคืนที่พัทยา กลางคืนที่พัทยาไม่มีการหลับ ส่วนกลางวันไม่มีการตื่น

บทวิเคราะห์

ในช่วงใกล้เคียงกัน ห่างกัน 2 สัปดาห์ ผู้เขียนได้สัมผัสชีวิตคนกลางคืนที่เมืองพัทยา และเมืองหลวงพระบาง ที่ผู้เขียนเรียกว่า “ชีวิตสุดขั้ว” ที่แตกต่างกันราวอย่างไม่มีวันเคียงคู่เดินไปด้วยกัน เส้นทางชีวิตของถนนสองสายนี้แตกต่างกันซึ่งสรุป ดังนี้

1. การแต่งกาย

เมืองหลวงพระบางอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น อย่างเหนียวแน่นผู้หญิงต้องนุ่งผ้าซิ่น (ผ้าถุง) ในขณะที่พัทยาเต็มไปด้วยแฟชั่นของชาวตะวันตก

“เกาะอก สายเดี่ยว เอวลอย สะตือโผล่”

2. กิจกรรมทางศาสนา

เมืองหลวงพระบางได้รับขนานนามว่าเป็นเมืองพุทธศาสนา ในขณะที่เมืองพัทยา ถูกขนานนามว่า เมืองบาป (Sin city) ทุกย่างก้าวในหลวงพระบาง จะพบวัดวาอารามอยู่เป็นจำนวนมากกว่า 300 แห่ง นอกจากนั้น หลวงพระบางมีกิจกรรมที่โดดเด่น คือ การตักบาตรพระทุกเช้า ในขณะที่เมืองพัทยา ผู้เขียนไม่พบพระสงฆ์แม้แต่รูปเดียว

ไม่พบกิจกรรมการตักบาตร เข้าวัด เช่นเมืองหลวงพระบาง

นับเป็นจุดแตกต่างที่เหมือนเส้นขนานที่ไม่มีจุดนัดพบ

3. ความทันสมัย

เมืองหลวงพระบางเน้นความเจริญด้านจิตใจ เน้นวัฒนธรรมในขณะที่เมืองพญาเน้นการ

เจริญทางวัตถุ เต็มไปด้วยความทันสมัยทุกรูปแบบ

แสง - สี - เสียง และความทันสมัยแบบสังคมเมืองอาคาร สถานที่
ดีก แตกต่างจากหลวงพระบางอย่างสุดขั้ว

4. แหล่งเรียนรู้

ในหลวงพระบางเต็มไปด้วยแหล่งรู้ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม

เต็มไปด้วยภูมิปัญญาที่หลากหลาย ที่น่าประทับใจอย่างมาก คือ

ศูนย์วัฒนธรรมเด็ก(ในประเทศไทยไม่มี) ที่ใช้เป็นกลไกในการอนุรักษ์วัฒนธรรม

โดยการวางรากฐานตั้งแต่วัยเด็ก เพื่อให้ก่อตัว และฝังรากลึกในบุคคลจนตราบชีวิตหาไม่
ซึ่งเมืองพญา ไม่มีสิ่งเหล่านี้ นอกจากสถานเริงรมย์ แหล่งโลเกีย์ อบายมูช ทุกรูปแบบ

5. ความเจริญทางด้านจิตใจ

กล้าพูดได้อย่างมั่นใจว่า ผู้คนในหลวงพระบางมีจิตใจที่งดงาม

ใจดี มีน้ำใจ ผู้เขียน ไปเยือนหลวงพระบาง 3 ครั้ง ในช่วงเวลาที่แตกต่างกัน

สถานการณ์ที่แตกต่างกันแต่ผลที่ได้ไม่แตกต่างกัน คือ ความจริงใจ มีน้ำใจ

ของชาวหลวงพระบาง ซึ่งไม่เคยพบในเมืองพญา ทุกก้าวย่างที่พญา

เต็มไปด้วยความหวาดกลัว กลัวถูกล้วงกระเป๋า กลัวถูกลอก (ซื้อสินค้า)

สารพัดกลัวทุกประเภท เข้าрумเข้าใจจิตใจจนกลายเป็นวิตกกังวลชั่วขณะที่อยู่พญา

ความประทับใจอย่างสุดขั้วของทั้งสองเมือง สองประเทศ ยังคงตราตรึงไว้ในหัวใจของ
ผู้เขียนอย่างมิเสื่อมเลือน และอยากบอกว่า ชอบทั้งสองเมือง ในความเหมือนที่แตกต่าง เหมือนใน
การเป็นเมืองท่องเที่ยว ที่แตกต่างตามที่กล่าวไปแล้ว ชีวิตของคนเราต้องมีหลายอารมณ์ ในบาง
อารมณ์พิสมัยหลวงพระบาง แต่ในบางโอกาสก็ปรารถนาความตื่นเต้นของพญา ได้เช่นกัน

